

bliver svigtet? De får behov for specialundervisning, og de kommer til at trække massivt på de sociale hjælpeforanstaltninger i kommunerne.

Der er noget, der har slået mig efter at have læst en række rapporter og referater fra konferencer på det her område, for langt hen ad vejen er der jo enighed om, at lovgivningen overordnet set er god nok. Der er faktisk som udgangspunkt ganske gode rammer for det her område, men til gengæld er der altså mange, der peger på, at det er den praktiske udøvelse, der er et problem med. Derfor er det nødvendigt, at vi foretager os noget, for at intentionerne på området føres ud i virkeligheden.

Vi må sikre mere kvalitet i det her arbejde forud for anbringelserne, under anbringelserne og ved hjemgivning. Det er utilfredsstillende, at 4.000 børn udsættes for mere end tre anbringelser. Næsten 1.000 er udsat for seks anbringelser.

Vi må have fokus på de steder, hvor tingene fungerer godt, og så må vi føre den viden og erfaring videre. Der har været ideer fremme om, at man skulle koncentrere viden og erfaring på dette område i centre frem for i de enkelte kommuner for at sikre den bedste faglige indsats. Der kan jo være mindre kommuner, der ikke har de nødvendige ressourcer. Derfor kan der være en god idé i, at man på tværs af kommunegrænser samarbejder og udnytter hinandens viden. Det er netop den type erfaringer, vi skal sørge for kan forbedre arbejdet ude rundt omkring. Derfor er jeg varm tilhænger af, at vi forsker mere i dette område.

Det store problem med tilsyn, som vi har brugt meget tid på at diskutere i dag, er et problem, som må og skal løses. På en eller anden måde må vi efter min mening sørge for, at der kommer nogle forpligtende elementer ind for kommunerne.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten er selvfølgelig også fuldstændig enig i, at det bedste vil være, hvis vi kan sikre så godt et samfund, at det ikke er nødvendigt at fjerne nogen børn.

Jeg er helt enig, når fru Pia Kristensen tidligere i debatten sagde, at som regel er det jo langt billigere med forebyggelse, end hvis man skal ind senere med foranstaltninger. Problemet er bare, at de midler, der er sat af til forebyggelse,

som regel er dem, der først bliver sparet, når der skal spares.

Det så vi, da den borgerlige regering sammen med Dansk Folkeparti lavede deres første finanslov og fjernede forebyggelsesmidlerne på en lang række områder.

Det ser vi ude i kommunerne og amterne, der er hårdt presset af den stramme økonomiske situation, at det også ofte er de midler, der bliver sparet væk.

Vi ser det også i forhold til noget af det, som efter min erfaring kan være det bedste til at forebygge, at børn får problemer, nemlig at sikre, at familierne har penge nok til at leve af, sikre, at man ved, at der er penge nok til at betale husleje med og købe mad for hver måned.

Hvis man ikke er sikker på det, så begynder de øvrige sociale problemer at melde sig, og så er det, man begynder at skændes og råbe ad hinanden, og nogle kommer ud i misbrug. Derfor ville noget af det bedste forebyggende arbejde, vi kunne gøre herfra, være at sikre, at alle havde penge nok til de mest basale fornødenheder.

KL 14.50

Desværre går det i øjeblikket den modsatte vej, idet en række familier får skåret så kraftigt i deres sociale indkomster, at de kommer ned under minimumslevniveau. Så kommer vi desværre ud i, at nogle børn skal tvangsfjernes, ligesom vi er ude i, at nogle børn skal tvangsfjernes, hvis der er misbrug, hvis der er psykisk sygdom og andet i familierne.

Hvordan sikrer vi så, når vi har fjernet børnene, at de bliver anbragt bedst muligt?

Heldigvis er der bred enighed om, at vi skal sikre en god sagsbehandling, sikre at man i de sociale forvaltninger har det bedst mulige grundlag at træffe beslutningerne på og får en god efteruddannelse på dette område. Det sker desværre ikke i særlig stort omfang i dag.

Jeg håber, at vi både i denne debat og den debat, der er over hele landet omkring den fremtidige struktur i amter og kommuner, kan få diskuteret, hvordan vi egentlig skal organisere det sociale arbejde i fremtiden. Er det det bedste, at hver eneste kommune skulle kunne klare alle former for socialt arbejde, eller skal man se på, om det skal være på et andet niveau, vi skal have sagsbehandlingen omkring anbringelse af børn? Hvordan bør det egentlig fungere?

Så er der hele spørgsmålet om, hvordan en veluddannet sagsbehandler tager stilling til, hvor barnet skal anbringes. Der synes vi, det er utroligt, så lidt vi bygger på viden i Danmark,